

ملحمة القیام المقدس

حماسه‌ی قیام مقدس

بین الشیطان و جنده من الإنس و الجن، و بین الله و جنده من الإنس و الملائكة و الجن.

بین «شیطان و ارتش جن و انس او» با «خدا و ارتش او از انسان و فرشتگان و جنیان».

و جند إبلیس (لعنهم الله) من الطواغیت، فلا بد من وجود فرعون و نمرود و کل طاغوت، فوجود أشباههم هو وجودهم، كما أن وجود شبيه إبلیس بین الإنس هو وجوده بین الإنس. و وجود الرسل من الأنبياء المرسلین السابقین هو وجود الأنبياء فی هذه المعركة المقدسة، وكذا وجود صورة الله ووجه الله و أسماء الله الحسنی، و خلیفة الله، وهو حجّة الله على خلقه فی زمن الظهور و القیام المهدي المقدس هو وجود الله سبحانه و تعالی فی المعركة، یقاتل مع جنده؛ لذا ورد فی التوراة: (ولكن یعطیکم السید نفسه آية. ها العذراء تحبل و تلد ابنا و تدعو اسمه عمانوئیل) [232]، و معناها (الله معنا).

طاغوت‌ها که لعنت خدا بر ایشان باد، ارتش ابلیس اند و بر این اساس وجود فرعون و نمرود و هر طاغوت دیگری، الزامی، و وجود شبیه‌های آنها، هم‌سنگ وجود خود ایشان تلقی می‌شود؛ همان طور که موجود بودن شبیه ابلیس بین آدمیان، در واقع همان حضور ابلیس بین بنی آدم به شمار می‌رود. همچنین وجود فرستادگانی از جانب انبیای ارسال شده‌ی پیشین، برابر است با حضور یافتن خود این انبیا (ع) در این نبرد مقدس. علاوه بر این وجود صورة الله، وجه الله، اسماء الله الحسنی، خلیفة الله و «حجت الله بر خلقش» در زمان ظهور و قیام مقدس

حضرت مهدی (ع)، همان وجود و حضور خدای سبحان و متعال در معرکه است که به همراه ارتش خود می‌جنگد. به همین دلیل در تورات آمده است: «ولّی پیشوا خودش نشانه‌ای به شما می‌دهد. این بانوی عذرا، آبستن شده و فرزندى به دنیا می‌آورد که او را عمانوئیل [۲۳۳] نام می‌نهد.»

وورد قریب من هذا النص و تفسیره (الله معنا) في إنجيل متى الإصحاح الأول. و نزدیک به همین نص در إنجيل متى باب اول آمده که تفسیرش (الله با ماست) می‌باشد.

وفي دعاء السمات: (.... وأسألك اللهم، و بطلعتك في ساعير " أي إنّ عيسى مثل طلعة الله "، و ظهورك في جبل فاران " أي إنّ محمداً مثل ظهور الله " ...) [234].

و در دعای سمات آمده: «... وَ أَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ ... وَ بَطَّلَعْتِكَ فِي سَاعِيرٍ يَعْنِي: طلوع الهی به صورت حضرت عیسی (ع) متمثل شده است» وَ ظُهُورِكَ فِي جَبَلِ فَارَانَ يَعْنِي: ظهور الهی به صورت حضرت (ص) محمد متمثل گشته است...» [235].

والمعركة هي معركة هداية بالنسبة للمهدي (ع)، وليست معركة قتل وسفك دماء، فإبليس (لعنه الله) يريد أن يأخذ أكبر عدد ممكن معه ليدخلهم إلى جهنم، ويحقق وعده بغوايتهم، أمّا المهدي (ع) فيريد أن يأخذ أكبر عدد ممكن معه إلى الجنة بهدائيتهم إلى الحق والتوحيد الخالص له سبحانه وتعالى.

این نبرد در واقع جنگی برای هدایت، توسط مهدی (ع) است و هدف از آن آدم‌کشی و خون‌ریزی نیست. ابلیس (لعنت خدا بر او باد) می‌خواهد تا آنجا که می‌تواند افراد بیشتری را با خود به جهنم وارد کند و وعده‌ی گمراه ساختن آنها را تحقق بخشد، ولی حضرت مهدی (ع) می‌خواهد تا آنجا که ممکن است تعداد

بیشتری را به حق و توحید خالص به درگاه خداوند سبحان هدایت و با خود به بهشت وارد کند.

ولذا، فالمعركة ابتداءً هي معركة عقائدية كلامية، فالمهدي (ع) هو علي (ع) وهو الحسين (ع)، وعلي (ع) لم يبدأ ملحمة قيامه العسكري المقدس التي انطلقت من معركة الجمل حتى أرسل شاباً يحمل القرآن للقوم الذين جيّشوا الجيوش عليه لقتله، فكان ردّ جند الشيطان هو قتل الشاب وتمزيق القرآن، وكذا الحسين (ع) لم يبدأ ملحمة قيامه العسكري المقدس حتى كلّم القوم هو وأصحابه ونصحهم، ولكنهم ردّوا عليه وعلى أصحابه بالنبال. فقال لأصحابه: " قوموا رحمكم الله، فهذه رُسل القوم إليكم " [\[236\]](#)، فعلي والحسين (ع) يبدأون بالكلام وإلقاء الحجّة لهداية الناس، ولكن جند الشيطان - ولعجزهم - لا يجدون إلاّ الحراب يردّون بها على حكمة علي (ع) والحسين (ع).

پس این معرکه در ابتدا، یک جنگ عقیدتی و کلامی است. حضرت مهدی (ع) همان (تمثیل) امام علی (ع) و امام حسین (ع) است. حضرت علی (ع)، حماسه‌ی قیام مقدس خود که سرآغاز آن جنگ جمل بود را پس از آن آغاز کرد که ابتدا جوانی را که قرآن همراه داشت به سمت دشمن که برای نبرد با حضرت لشکریانی فراهم آورده بودند، گسیل داشت ولی پاسخ ارتش شیطان چنین بود که جوان را کشتند و قرآن را پاره پاره کردند. امام حسین (ع) نیز قیام مقدس خویش را پس از آن شروع کرد که خود و اصحابش با قوم (دشمن) سخن گفتند و آنها را نصیحت نمودند ولی پاسخ آنها پرتاب تیر بر او و اصحابش بود. امام به یارانش فرمود: «برخیزید؛ خداوند شما را رحمت کند! این تیرها، رسولان قوم به سوی شما هستند» [\[۲۳۷\]](#). علی و حسین (علیهما السلام) در ابتدا، سخن گفتند و برای هدایت مردم به ارابه‌ی دلیل و برهان پرداختند، ولی ارتش شیطان به دلیل عجز و ناتوانی خویش چاره‌ای جز نبرد نداشت، تا سخنان حکیمانه‌ی علی و حسین (علیهما السلام) را با این شیوه پاسخ گوید.

وكذا المهدي (ع) ابن علي (ع) وابن الحسين (ع) يبدأ بالكلام والمناظرة العقائدية ليهدي القوم، ولكنهم لا يجدون لعجزهم عن الرد على الكلمة الحكيمة والحجة البالغة إلا الحراب يرتون بها، عندها لا يجد المهدي (ع) إلا قول علي (ع): (نقاتلهم على هذا الدم الذي سفكوه)، ولا يجد إلا قول الحسين (ع): (قوموا يرحمكم الله فهذه رُسل القوم إليكم).

شيوه‌ی حضرت مهدي (ع) - فرزند علی و حسین (علیهما السلام) - نیز همین گونه است. او نیز برای هدایت مردم، با مناظره‌های کلامی و اعتقادی شروع می‌کند ولی مخاطبان از روی ناتوانی در پاسخ دادن به سخنان حکیمانه و حجت بالغه‌ی حضرت، به جنگ و نبرد روی می‌آورند. در آن هنگام حضرت مهدي (ع) نیز همان کلام حضرت علی (ع) که «با آنها به خاطر این خونی که ریخته‌اند، می‌جنگیم» و امام حسین (ع) که «برخیزید؛ خداوند شما را رحمت کند! این تیرها، رسولان قوم به سوی شما هستند» را بر زبان می‌راند.

أحمد الحسن

ذو الحجة : ١٤٢٧ هـ.ق

احمد الحسن

ذی الحجہ سال ١٤٢٧ هجری قمری [٢٣٨]

[232] - التوراة: سفر اشعيا / الإصحاح السابع.

[233] - تورات: سفر اشعيا- اصحاح هفتم

[234] - مصباح المتهدد: ص 416، جمال الأسبوع: ص 321، مصباح الكفعمي: ص 424، بحار الأنوار: ج 87

ص 97.

[235] - مصباح المتهدد: ص 416؛ جمال الأسبوع: ص 321؛ مصباح الكفعمي: ص 424؛ بحار الانوار: ج

87- ص 97

[236] - مناقب آل أبي طالب: ج 3 ص 250، بحار الأنوار: ج 45 ص 12، العوالم، الإمام الحسين (ع): ج 255،

كتاب الفتوح: ج 5 ص 101، أعيان الشيعة: ج 1 ص 603.

[237] - مناقب آل أبي طالب: ج 3- ص 250؛ بحار الانوار: ج 45- ص 12؛ العوالم، الإمام الحسين (ع): ص

255؛ كتاب الفتوح: ج 5- ص 101؛ أعيان الشيعة: ج 1- ص 603

[238] - دی ماه ۱۳۸۵ هجری شمسی (مترجم)